

Ових дана се толико пута у текстовима разних аутора поновило да су српски неонацисти збуњена деца која не знају шта раде, да су у питању изманипулисани дечаци, који напросто нису довољно обавештени, па да је из тог разлога потпуно бесмислено данас у Србији кренути у борбу против нацизма. Ја мислим да се иза оваквог олаког отписивања српских неонациста крије или необавештеност оних који о томе тако пишу, или, што је много горе, нешто сасвим друго.

Наиме, када се посете сајтови српских неонацистичких група, не треба дуго да би се уверило да ти момци итекако знају шта раде и шта причају. Они имају једну сасвим рационалну, плаузибилну причу, коју је лако разумети, и која није без убеђивачке снаге. Они се залажу за српски народ, српску веру, српску земљу, српску крв, српску традицију. Као представника тих и таквих мерила вредности, они виде краља. Тај српски краљ је својевремено потписао савез са Адолфом Хитлером, па српски неонацисти виде Хитлера као неког ко је био спреман да стане иза тих и таквих мерила вредности, иза те и такве Србије. А онда се испоставио проблем: комунистичка псета су се појавила ниоткуда, и нарушила тај савез, и тако допринела деградацији “српских мерила вредности”. Значи, на једној те истој страни су Хитлер, нацизам, али и српска част, народ, вера, традиција, итд. На другој страни су комунисти. За ову и овакву поделу, неонацисти имају историју да им за њу гарантује. Ту исту историју имамо и ми. Јер, нико не може да каже да би Хитлер напао Србију, вршио геноцид над српским народом, да је овај савез био испоштован, и да је краљ остао на свом месту. Хитлер је био на страни српског народа, традиције, вере итд., а комунисти су били против. Као што рекох, прича је рационална, плаузибилна и има убеђивачку снагу. Она је поткрепљена аргументима и чињеницама. Па онда, кад неко каже да ови “не знају шта раде” тиме што то говори показује да или сам не зна шта ради, или тачно зна шта ради а прави се да не зна.

Ако они који говоре да ови не знају шта раде сами не знају о чему говоре, ево им прилике да се обавесте. Ако, пак, знају, онда њима нема шта да се прича, већ се само може говорити против њих. Јер, ако знају да су у питању озбиљни аргументи, да српски народ није морао да прође кроз патње кроз које је прошао, само да је доследно стао и остао на Хитлеровој страни, а понашају се као да је било нужно да Немачка изврши окупацију Србије, онда се они из све снаге труде да сакрију да је “Боље гроб него роб” био слободан избор, и да је баш као такав био неусловљен икаквим морањем. Није неко напао Србе па су се они бранили (ноторно: “Морали су да се бране”), већ је било оних који су по цену сопствене смрти стали на страну против нацизма и фашизма, иако нису морали. Било је оних који се нису понашали опортунистички, било је оних који су се борили против како немачке тако и српске крви и тла и части и традиције, и свега другог што је део тог и таквог регистра, националистичког регистра који је тада кулминирао у нацизму. Они, који су се борили против ових, били су, или сада јесу, комунисти.

Они, који одричу српским неонацистима да знају шта раде, покушавају да прикрију ову везу између Хитлера и српских традиционалиста, националиста, те опортуниста, “прагматичара”. Тиме што се сакрива да српски неонацисти итекако знају шта раде, сакрива се да су они који говоре да не знају, ефективно, на потпуно истим позицијама

као и неонацисти. Српски неонацисти до краја говоре истину српских националиста и традиционалиста. Али, до краја говоре и истину српских опортуниста. Ако се жели српска вера, традиција, крв и тло, онда се не може негирати то да је залагање за такве вредности оно што је имало своју прилику да се оствари кроз савез са Хитлером.

Такође, ако се националисти, традиционалисти, овде схвате као они који чине “Прву Србију”, а опортунисти, ови који су “прагматични”, неолиберали и сви њима сродни, као они који чине “Другу Србију”, онда се с правом комунисти у Србији данас називају “Трећом Србијом”.

Од све три Србије, само је једна она која има право да баштини антифашистичку борбу. Ни опортунисти нити националисти немају права да се позивају на тековине антифашистичке борбе. Само комунисти имају права да се на њу позивају. Зато ови остали јесу у неприлици, јер да би се сами опрали, те да би макар покушали да макар мало оперу своје идеје, принципе иза којих стоје, не могу а да не желе да уђу у савез са комунистима. Комунисти су данас у стању да бирају са ким ће а са ким неће да стану на исту страну. Односно, прецизније, кога хоће а кога неће да пусте да стоји поред њих. Овај повољан положај левице неће опадати, само ће се у скорој будућности побољшавати. Криза у САД, а која прелази границе САД, за то ће се побринути. Све ће више бити оних који ће осведочити своју улогу у класној борби. Њих је, у Србији до сада, као сирочиће третирао СРС, па онда и либерали, а онда и они који се под заставом коминизма боре за корист или за национализам. Али, времена се мењају, и већ сада је стање такво да су комунисти у стању да бирају кога ће да пусте да стоји поред њих. Тренутно, најбитније је истрајавати у томе да антифашистичка борба никако не може и не сме бити баштињена од стране како националиста, тако и опортунистичких либералних струја. Антифашистичка борба јесте универзална, али само ако се пристане на то да је комунизам универзалан. Или оба, или ниједан.

У замаху начињеном да се збрише српски нацизам, погађају се и ови који покушавају да сакрију да је њихова “тајна и родно место” исто тамо где и она неонациста. Не сме се пристајати на антифашизам који је норма, и које се треба поштовати ради личне користи, нити на антифашизам који тим и таквим “антифашизмом” сакрива своја мерила вредности, мерила вредности која су идентична онима за која се залажу неонацисти. Неонацисти знају шта раде, а они који тврде да ови не знају, тим сакривањем подржавају неонацистички пројекат, пуштају га да ради тамо где га нико неће видети.